

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 10C/106/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612215567
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Červenková
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2014:6612215567.5

Rozhodnutie

Okresný súd Lučenec samosudkyňou JUDr. Katarínou Červenkovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpená Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy **z a m i e t a** .
Žalovanému sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a** .
Súd návrh žalobcu na prerušenie konania **z a m i e t a** .
Súd návrh žalovanej na spojenie vecí **z a m i e t a** .

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca podal na Okresnom súde Lučenec dňa 27.09.2014 žalobu o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pričom predmetom konania je náhrada majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu.

Žalobca v žalobe uviedol, že je slovenskou právnickou osobou, ktorá vykonáva na základe registrácie podnikateľskú činnosť v prevažujúcej miere v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V súlade s pravidlami riadneho hospodárenia ako oprávnený subjekt veriteľ zo Zmluvy o úvere navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu žalobca navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere číslo XXXXXXXX, kde bol dlžník - povinný E. V., nar. XX.XX.XXXX (spis Okresného súdu Lučenec spisová značka 10C/106/2012, 22Er/257/2004).

Žalobca, ako oprávnený v exekučnom konaní podal podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku exekučnému súdu návrh na zmenu exekútora, pričom očakával, že súd mu svojou činnosťou poskytne súdnu ochranu v zákonom predpokladanej kvalite a teda, že dôjde k reálnej zmene exekútora rozhodnutím súdu v zákonom stanovenej lehote. Napriek tomu, že podaný návrh spĺňal všetky formálne a materiálne podmienky ustanovené Exekučným poriadkom resp. Občianskym súdnym poriadkom, sa tak nestalo. V exekučnom konaní vedenom podľa ustanovenia § 44 ods. 7 Exekučného poriadku platného od 01.09.2005 a podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku platného od 01.12.2006 je založená zákonná povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase. V predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietiahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o zmene exekútora pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifického obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Žalobca v návrhu ďalej poukázal na to, že zmyslom právnej úpravy zmeny súdneho exekútora obsiahnuté v ustanovení § 44 ods. 8 Exekučného poriadku je zakotvenie možnej zmeny exekútora na základe žiadosti v snahe o dôsledné uplatňovanie zásady hospodárnosti v exekučnom konaní, ako aj snaha o zabezpečenie ochrany oprávneného pri nečinnosti súdneho exekútora. Žalobca pristúpil k podaniu návrhu na zmenu súdneho exekútora po strate dôvery k exekútorovi a to najmä pre jeho neefektívne a neúčinné postupy, ktoré nesmerovali k riadnej a včasnej ochrane oprávnených záujmov žalobcu.

Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil nasledovne:

- majetková škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom a to vo výške 70,- eur (správa pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému), 40,- eur (udržiavanie a správa informačného systému), 50,- eur (administrácia listín a komunikácia s pôvodným súdnym exekútorom), 15,- eur (administratívne spracovanie textov, urgencií, adresovaných exekučnému súdu, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde). Celkovo vynaložil žalobca vo veci správy a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora a rozhodnutím o ňom sumu 175,- eur, ktorá by nezaťažovala poškodeného, ak by Exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu.

- nemajetkovú ujmu v peniazoch požadujú pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručených čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup okresného súdu je dôsledkom nesústreďenej činnosti súdu takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené zo zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania žalobcu, že nastanú účinky predpokladané ustanovením § 44 ods. 8 Exekučného poriadku a že správnym postupom exekučného súdu dôjde k zámene súdneho exekútora, čo bude viesť k efektívnemu a účinnému vymoženiu jeho pohľadávky. Nesprávny úradný postup exekučného súdu vystavil neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom oprávnené záujmy žalobcu nasledovným rizikám:

- nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, riziko insolvenzie povinného.

Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma, ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Ďalej žalobca poukázal aj na ďalšie dôvody na podporu jeho žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy a to neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a zákonných práv žalobcu v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenie strateného času vyvolala u žalobcu resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Všeobecný súd pri realizácii základného práva na súdnu ochranu je povinný aplikovať ústavnú požiadavku jednoduchého práva, že každý má právo na rozhodnutie podľa relevantnej právnej normy. V ďalšom žalobca poukázal na nálezy Ústavného súdu SR týkajúce sa primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca si uplatnil primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania vo výške 608,52 eura. Žalobca uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,32 eura za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu a to práve na základe aplikácie vyššie uvedených doktrín Ústavného súdu SR, teda 663,88 eura za rok : 12 mesiacov v roku = 55,32 eura za mesiac. Žalobca napokon uviedol, že v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody do podania žaloby. Žalovaný však na žiadosť pozitívne nereagoval.

Žalovaný vo vyjadrení k návrhu poukázal na zmätočnosť podania žalobcu, keď v žalobe nie sú uvedené spisové značky exekučných konaní, chýbajú relevantné údaje, ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci, dátumy, kedy sa žalobca dozvedel o vzniku škody, keď odkazuje na exekučný spis, čím dôkaznú povinnosť prenáša na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Ďalej žalovaný poukázal na skutočnosť, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Žalobca namieta jednak nezákonné konanie v podobe nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom ustanovenej lehote a zároveň namieta nesprávny úradný postup v podobe prietahov. Nie je teda zrejmé na základe akého titulu si žalobca uplatňuje náhradu škody. Čo sa týka prietahov v konaní žalobca neuviedol ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovaného, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti (t.j či využil účinné opravné prostriedky nápravy urýchlenia konania). Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody výzvy na doplnenie žiadosti, napriek tomu žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti, ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 , písm. a) Zák.č. 514/2003 Z.z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Vo svojom vyjadrení žalovaný ďalej uviedol, že ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. ustanovujú všeobecné podmienky pri splnení ktorých štát zodpovedá na škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to nezákonné rozhodnutie resp. neprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím resp. nepravým úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené tri podmienky súčasne. K otázke nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej lehote je potrebné uviesť, že všeobecným predpokladom na zmenu súdneho exekútora je žiadosť oprávneného na zmenu súdneho exekútora spolu s uvedením súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora. V praxi je zaužívaný model v zmysle ktorého exekučný súd po dôjdení žiadosti o zmenu súdneho exekútora predloží túto žiadosť pôvodnému súdному exekútorovi na vyjadrenie, vyčíslenie jeho doterajších trov a na zaslanie príslušného exekučného spisu za účelom realizácie povinnosti vyplývajúcej exekučnému súdu z ustanovenia § 44 ods. 9 Zák.č. 233/1995 Z.z. Žalovaný zároveň pripustil, že v niektorých prípadoch mohol exekučný súd rozhodnúť o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonom stanovenej 30 dňovej lehoty od doručenia takéhoto návrhu, najmä v prípadoch, ak pôvodný súdny exekútor neposkytol exekučnému súdu plnú súčinnosť, v takých prípadoch by exekučný súd objektívne nemohol dodržať zákonnú 30 dňovú lehotu na rozhodnutie o návrhu žalobcu tak, aby v tejto lehote rozhodol zároveň aj o trovách exekúcie pôvodného súdneho exekútora a súčasne postúpil novému exekútorovi exekučný spis pôvodného súdneho exekútora. Žalobcovi však nič nebránilo využiť účinný prostriedok nápravy a to podanie sťažnosti predsedovi príslušnému súdu proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa § 3 ods. 7 v spojení s § 62 a nasl. Zák.č. 757/2004 Z.z. . Vzhľadom na povahu úkonu (rozhodnutie o zmene súdneho exekútora), zákonom stanovenú lehotu a lehotu v ktorej sa rozhodlo, nečinnosť žalobcu i nevyhnutnosť vykonať pred, resp. súčasne s rozhodnutím i iné úkony (výzva na vyjadrenie pôvodnému exekútorovi, vyjadrenie pôvodného exekútora a vyčíslenie jeho trov, doručenie exekučného spisu a jeho zaslanie novému exekútorovi a rozhodnutie o trovách pôvodného exekútora), nie je možné nerozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote ustanovenej zákonom považovať za zbytočné prietahy a teda za nesprávny úradný postup.

Zároveň žalovaný poukázal aj na ustanovenie § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, podľa ktorého pôvodný súdny exekútor vykonáva úkon exekučného konania aj do času rozhodnutia súdu o

zmene súdneho exekútora, resp. do doručenia uznesenia o zmene súdneho exekútora pôvodnému exekútorovi. To znamená, že v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku žiadnej materiálnej škody, pôvodný súdny exekútor mal a mohol pokračovať vo vymáhaní pohľadávky na ktorú mal poverenie, s ohľadom na zachovanie continuity konania. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované čl. 48 ods. 2 Ústavy SR je pritom kompetentný prerokovať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ústavnou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä kritériá, ako sú zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Žalovaný nepovažuje za preukázanú existenciu prieťahov v predmetnom exekučnom konaní.

Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom, žalobca sa v niektorých prípadoch o škode musel dozvedieť v období pred dňom 23.04.2009, teda v prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v tom, že okresný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonnej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku začala plynúť od prvého dňa po uplynutí lehoty na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora a uplynula do troch rokov od tohto dňa. Vzhľadom na uvedené obdobie vzniesol námietku premĺčania pri každom uplatnenom nároku pri ktorom došlo k uplynutiu lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora pred dňom 23.04.2009 t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanému doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu.

Pokiaľ ide o materiálnu škodu vo výške 175,- eur s poukazom na § 17 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody je o.i. nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Žalobca vyčíslil výšku škody na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov, ktoré spočívajú v administratívnych vyjadreniach, funkčných výdajoch, mzdových výdajoch, výdajoch spojených so stratou času zamestnanca a to bez ohľadu na dĺžku trvania prieťahov. Ako podstatné zložky vyčíslenej sumy uvádza žalobca správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému, udržiavanie a správu informačného systému a administratívne spracovanie textov, urgencií, publikačné výdaje, poštovné. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku má žalovaný za to, že žalobca doposiaľ neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatnil skutočnú škodu, alebo ušlý zisk, pričom na preukázanie vzniku škody by musel žalobca produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadovať paušálne sumy za spomínané veľmi všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a znovu účelové.

Pokiaľ sa žalobca domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v pomernej výške k čiastke 663,88 eura, čo predstavuje 608,52 eura (suma ktorú v niektorých náleзоch priznal Ústavný súd SR) podľa toho, ako dlho trvalo domnelé omeškanie, žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na skutočnosť, že s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR je potrebné uviesť, že poskytovanie finančného zadosťučinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany Ústavného súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 663,88 eura, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov je nesprávna úvaha. Ústavný súd prihliada aj na to, či sťažnosť predsedovi súdu viedla k náprave. Pokiaľ žalobca tento prostriedok nevyžil, je neprijateľné, aby sa priznávala náhrada nemajetkovej ujmy. Ďalej je potrebné poznamenať, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podstate "frustrácia, úzkosti, neistoty a nedôvery" sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť, ako právnická osoba. Žalovaný uvádza aj "zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov", ale tieto bližšie nekonkretizoval a tiež neupresnil v čom a ako situácia "ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu".

V ďalšom poukázal žalovaný na ustanovenia § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúci z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi a teda nemožno dospieť k záveru o potrebe priznať žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ani v prípade, ak by inak boli splnené predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaný za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje

nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu. Taktiež žalovaný poukázal na neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a prípadnou škodou. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný a neperušený, nestačí ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Súd prvý termín pojednávania určil na deň 18.12.2013, pričom po vyvolaní veci bolo zistené, že na termín pojednávania sa nedostavil žalobca, ani právny zástupca navrhovateľa, taktiež sa nedostavil odporca, predvolanie na pojednávanie navrhovateľ ako aj odporca mali riadne vykázané. Súd sa následne oboznámil s návrhom žalobcu na zrušenie nariadenia pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, doručené súdu dňa 12.12.2013, v ktorom žalobca navrhol konanie vedené pod sp. z. 10C/106/2012 prerušiť a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlúčenia sudcu povereného prejednáváním veci. Súd na to vyhlásil uznesenie, ktorým odročil termín pojednávania na neurčito, za účelom určenia ďalšieho procesného postupu.

Uznesením č.k. 10 C/106/2012-59 zo dňa 19.12.2013 súd návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, a to s poukazom na skutočnosť, že v predmetnej veci žalobca už v podanej žalobe namietal, že sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Lučenec, sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania. O námietke žalobcu už bolo právoplatne rozhodnuté Krajským súdom v Banskej Bystrici a to uznesením č.k. 43NcC/306/2012 zo dňa 10.10.2012. Súd bol potom toho názoru, že keďže si žalobca uplatnil svoje zákonné právo namietat nestrannosť súdu a o jeho námietke už bolo zákonným postupom rozhodnuté, súd nevidel dôvody pre prerušenie konania, preto návrh žalobcu na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol. Voči uzneseniu č.k. 10C/106/2012-59 zo dňa 19.12.2013 sa žalobca odvolal. O podanom odvolaní rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici a to uznesením č.k. 16Co/264/2014-81 zo dňa 21.08.2014, ktorým Krajský súd potvrdil uznesenie Okresného súdu.

Súd určil ďalší termín pojednávania na deň 27.10.2014. Na pojednávanie sa nedostavil právny zástupca žalobcu a ani právny zástupca žalovanej. Doručenie predvolania mali riadne a včas vykázané. Súd sa oboznámil s podaním právneho zástupcu žalobcu - návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a k návrhu pripojenou sťažnosťou a vyhlásil uznesenie, kedy súd pojednával bez prítomnosti právnych zástupcov žalobcu a žalovanej.

Žalobca podal dňa 24.10.2014 návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. V predmetnom podaní žalobca opätovne uviedol skutočnosti, ktoré uvádzal aj v podaní, ktoré bolo súdu doručené dňa 12.12.2013. O týchto skutočnostiach už súd uznesením č.k. 10C/106/2012-59 zo dňa 19.12.2013 rozhodol. Uvedené uznesenie bolo Krajským súdom v Banskej Bystrici č.k. 16Co/264/2014-81 zo dňa 21.08.2014 potvrdené.

Elektronickým podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 24.10.2014 žalobca poukázal na skutočnosť, že už v podanej žalobe označil skutočnosti, pre ktoré má byť vylúčený sudca poverený prejednaním a rozhodnutím veci, keď mu bolo doručené uznesenie krajského súdu o tom, že sudcovia Okresného súdu Lučenec nie sú z prejednávania veci vylúčení, s čím žalobca zásadne nesúhlasí. Má za to, že sú dané objektívne dôvody na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Lučenec a rozhodnutie krajského súdu hodnotí žalobca ako nesprávne a zakladajúce zásah do jeho základných práv.

Z dôvodu dosiahnutia ochrany svojich práv podal žalobca sťažnosť na Ústavný súd SR, ktorú zároveň priložil k podaniu. Vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd SR podľa čl. 127 Ústavy SR požiadala žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlúčenia sudcu povereného prejednáváním veci.

Žalobca má za to, že sú dané dôvody na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. a § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., keď ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu.

Podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Rovnako postupuje, ak tu pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Ustanovenie § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. upravuje prípady, keď je súd obligatórne povinný prerušiť konanie v prípade, ak rozhodnutie závisí od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť ani ako otázku predbežnú. Ide predovšetkým o otázky uvedené v ustanovení § 135 ods. 1 O. s. p. K prerušeniu konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. súd fakultatívne pristúpi vtedy, ak prebieha iné konanie alebo ak dal podnet na také konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu a ktorú by si inak mohol predbežne vyriešiť sám (§ 135 ods. 2 O. s. p.).

V danom prípade žalobca návrh na prerušenie konania odôvodnil podaním ústavnej sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, keď podľa jeho názoru krajský súd nesprávne rozhodol o nevyklúčení sudcov Okresného súdu Lučenec z prejednávania predmetnej právnej veci, a preto je potrebné vyčkáť na rozhodnutie ústavného súdu o tejto sťažnosti. Podanie sťažnosti na ústavný súd však žalobca nijako nepreukázal (napr. dokladom preukazujúcim odoslanie takej sťažnosti, resp. potvrdením o prijatí takej sťažnosti ústavným súdom), keď iba zo samotnej fotokópie sťažnosti nevyplývalo, že taká sťažnosť bola skutočne na ústavný súd podaná, pričom je na účastníkovi, ktorý podáva určitý procesný návrh, aby svoje tvrdenia odôvodňujúce podanie takého návrhu aj riadne a hodnoverne preukázal.

V predmetnej veci žalobca už v podanej žalobe namietal, že sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu Lučenec sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkom konania. O námietke žalobcu už bolo právoplatne rozhodnuté Krajským súdom v Banskej Bystrici ako súdom nadriadeným postupom podľa § 16 ods. 1 O. s. p.

Súd bol toho názoru, že keďže si žalobca uplatnil svoje zákonné právo namietat' nestrannosť súdu a o jeho námietke už bolo zákonným postupom rozhodnuté, súd nevidel dôvody pre prerušenie konania, a preto jeho návrh na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol.

Súd sa nestotožnil ani s názorom žalobcu, že prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka majúca význam pre rozhodnutie súdu, keďže v danom prípade ide o otázku procesného charakteru, ktorá nemá priamy dopad na posúdenie nároku žalobcu, t. j. nemá priamy súvis s vyriešením sporu vo veci samej, a teda nejde o prejudiciálnu otázku, od ktorej vyriešenia priamo závisí výsledok sporu. Súd preto v danom prípade, rešpektujúc rozhodnutie krajského súdu ako nadradeného orgánu, má za to, že dôvod na prerušenie konania podľa vyššie uvedených ustanovení zákona nie je daný.

Ustanovenie § 135 O. s. p. ukladá súdu povinnosť rešpektovať okrem iného aj rozhodnutia ústavného súdu, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd, avšak v uvedenej veci nie je ústavným súdom doposiaľ o tejto otázke rozhodnuté, pričom sa nejedná o otázku, ktorú by nebol všeobecný súd v zmysle § 135 ods. 1 O. s. p. oprávnený riešiť. Naopak, súd je povinný sa touto otázkou zaoberať a v súdnej veci bola predmetná otázka aj náležite v zmysle príslušných ustanovení O. s. p. posúdená. V týchto intenciách súd dôvody na prerušenie konania podľa vyššie citovaných ustanovení nepovažoval za dané, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol.

Pretože súd v skutočnostiach uvádzaných žalobcom nevidí dôvod na prerušenie tohto konania či už podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. alebo § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., nepovažujúc za takýto dôvod

ani sťažnosť žalobcu spojenú s návrhom na odklad vykonateľnosti (a to ani v prípade, ak ju skutočne žalobca podal na ústavný súd), rozhodol tak, že návrh žalobcu na prerušenie konania zamieta.

Súd potom ďalej podľa § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku pojednával v neprítomnosti účastníkov konania.

Vo veci bolo vykonané dokazovanie oboznámením sa s obsahom spisového materiálu a pripojeného exekučného spisu a bol zistený nasledovný skutkový a právny stav:

Dňa 12.03.2004 bol na Exekútorský úrad Mgr. Jozefa Ďuricu doručený návrh na vykonanie exekúcie oprávneným POHOTOVOSTĚ s.r.o. proti povinnému E.Ó. V., O.. XX.XX.XXXX, V. I. M. Č.. XX, na vymoženie sumy 16.800,- Sk (557,65 Eur) s príslušenstvom, na základe exekučného titulu, ktorým bola notárska zápisnica spísaná dňa 06.12.2003 notárom JUDr. Ondrejom Ďuriačom N 5274/2003, NZ 115498/2003. Na základe vyššie uvedeného bola dňa 18.03.2004 tunajšiemu súdu doručená žiadosť súdneho exekútora Mgr. Jozefa Ďuricu o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod. sp. zn. 22Er/257/2004. Dňa 25.03.2004 pod č. 5606*023017 vydal súd poverenie pre súdneho exekútora Mgr. Jozefa Ďuricu na vykonanie exekúcie na základe vyššie uvedeného vykonateľného rozhodnutia. Dňa 02.11.2009 bol tunajšiemu súdu doručený návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Výzvou zo dňa 11.01.2010 bol súdny exekútor Mgr. Jozef Ďurica vyzvaný na vyjadrenie sa k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, na predloženie exekučného spisu a vyčíslenie trov exekúcie. Súdny exekútor predložil exekučný spis a vyúčtovanie trov exekúcie dňa 26.01.2010. Uznesením č.k. 22Er/257/2004 zo dňa 05.10.2010 Okresného súdu Lučenec došlo k vyhláseniu exekúcie za neprípustnú a zastavení exekúcie, pričom oprávnený bol zaviazaný nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 20,39 Eur v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia. Náhradu trov exekúcie povinnému exekučný súd nepriznal. Rozhodnutie č.k. 22Er/257/2004 tunajší súd odôvodnil s poukazom na skutočnosti, že splnomocnenie Mgr. Tomáša Kušníra je neurčité a spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, na základe jeho uznania dlhu voči oprávnenej osobe nemožno považovať za platné. Plnomocnenstvo je neplatné aj pre rozpor záujmu dlžníka a zástupcu podľa § 22 ods. 2 OZ. Zástupca dlžníka má hájiť záujem dlžníka v súvislosti s návratnosťou úveru do budúcnosti a nie uzatvárať za dlžníka notársku zápisnicu s uznaním dlhu a vyhlasovať, že súhlasí s exekúciou na uspokojenie pohľadávky veriteľa. Nakoniec aj veriteľa aj dlžníka zastupovala tá istá osoba, ktorá v takomto prípade nemôže prezentovať ochranu záujmov jedného alebo druhého účastníka právneho vzťahu. Na základe uvedeného s poukazom na § 22, § 23, § 31, § 37 a § 39 OZ v spojení s § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil exekúciu. Voči predmetnému uzneseniu sa oprávnený odvolal a to podaním zo dňa 20.10.2010, doručeným tunajšiemu súdu dňa 25.10.2010. V odvolaní sa oprávnený nestotožňuje s predmetným uznesením tunajšieho súdu a to najmä z dôvodov, že súd posudzoval vec, o ktorej už raz právoplatne rozhodol a to udelením poverenia na vykonanie exekúcie, kedy exekučný súd mal povinnosť skúmať žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Oprávnený má za to, že keďže bolo udelené poverenie na vykonanie exekúcie, exekučný titul - notárska zápisnica už raz bola predmetom skúmania zo strany súdu a exekučný titul bol uznaný. Oprávnený sa rovnako tak nestotožňuje s povinnosťou nahradiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi. Oprávnený nesúhlasí ani s tvrdením, že plnomocnenstvo na spísanie zápisnice má nejakú právnu vadu. O podanom odvolaní rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 1CoE/78/2010 zo dňa 30.11.2010, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Lučenec č.k. 22Er/257/2004 zo dňa 05.10.2010. Krajský súd vo svojom rozhodnutí uvádza, že okresný súd zastavil exekúciu s odkazom na ustanovenie § 57 ods. 1 písm. g/ EP, podľa ktorého súd exekúciu vyhlási za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Aplikáciu tejto právnej normy možno na daný stav pripustiť, avšak vzhľadom na zistený skutkový stav Krajský súd považoval za vhodnejšiu aplikáciu ustanovenie § 57 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku, nakoľko predmetné ustanovenie je koncipované tak, že dôvodom zastavenia exekúcie je aj taký prípad, kedy sa exekúcia nemala vôbec začať, keďže rozhodnutie nebolo vykonateľné a v čase rozhodovania o zastavení exekúcie stále vykonateľné nie je, ako je tomu v tomto prípade. Iná právna kvalifikácia však nemá žiadny vplyv na výsledok a vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Notárska zápisnica, ktorú exekučný poriadok za exekučný titul považuje je verejná listina, ktorá vznikla mimosúdnou cestou, ale jej formálne a obsahové náležitosti sú vymedzené zákonom. Formálne náležitosti notárskej zápisnice predpisuje zákon č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti, zároveň notárska zápisnica musí obsahovať aj náležitosti predpísané § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku. Odvolací súd poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 5/2000 z

13.07.2000, v ktorom Ústavný súd SR v rámci skúmania, či bolo porušené ústavné právo tam uvedeného oprávneného domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, riešil aj čiastkovú otázku, čo musí spĺňať notárska zápisnica, aby bola spôsobilým exekučným titulom,. Ústavný súd vyslovil, že „rozdiel medzi uznaním dlhu, resp. záväzku" podľa hmotného práva a notárskou zápisnicou obsahujúcou právny záväzok podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, teda podľa procesného práva je v dvoch náležitostiach. Predovšetkým nemôže ísť o jednoduchý písomný úkon, ale o písomný právny úkon v kvalifikovanej forme, teda vo forme notárskej zápisnice. Okrem tohto notárska zápisnica musí obsahovať výslovný súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou právneho záväzku. Práve tento súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je jej najdôležitejšou náležitosťou ako exekučného titulu. Totiž až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu, ktorá je spôsobilá na nútený výkon povinnosti uvedenej v jej obsahu. Uvedeným prejavom vôle povinného sa teda završuje vznik exekučného titulu. Inými slovami, výlučne v dôsledku tohto právneho úkonu povinného, ktorý je vzhľadom na svoj cieľ a účel procesnej povahy, sa z notárskej zápisnice stáva exekučný titul, ktorému zákon priznáva rovnaké právne účinky, aké priznáva vykonateľnému rozhodnutiu súdu.

V exekučnej veci 22Er/257/2004 povinný pri spísaní notárskej zápisnice zo dňa 06.12.2003, ktorá mala byť exekučným titulom, prítomný nebol. Proti názoru, že je možné dať sa pri tomto úkone (spísaní notárskej zápisnice ako exekučného titulu) zastúpiť splnomocneným zástupcom na základe § 31 OZ a plnomocenstvo by vyvolalo účinky zamýšľané ustanovením § 41 ods. 2 písm. c/ EP, nemožno namietat. Za správny považoval odvolací súd názor okresného súdu v otázke, že plnomocenstvo udelené povinným Mgr. Tomášovi Kušnírovi v zmluve o úvere, neoprávňovalo Mgr. Tomáša Kušníra na spísanie notárskej zápisnice v znení ako bola psísaná. Z celého kontextu zmluvy a jej podpisovania je nejasné, akú vôľu mienil dlžník prejaviť podpísaním zmluvy. Splnomocnenie je n určité a spísanie notárskej zápisnice na základe jeho uznania dlhu voči oprávnenej osobe nemožno považovať za platné. Správne okresný súd poukázal na neplatnosť plnomocenstva aj pre rozpor záujmu dlžníka a zástupcu podľa § 22 ods. 2 OZ, keď v takomto prípade je zastúpenie neprípustné. Zákonom zamýšľané právne účinky môže vyvolať len platne udelená plná moc. Ak plná moc nie je platne udelená, nespĺňa notárska zápisnica formálne a materiálne podmienky vykonateľného exekučného titulu, pretože bola spísaná neoprávnenou osobou a potom neobsahuje záväzok povinnej osoby a jej vyhlásenie o súhlase s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice. Odvolanie sa týkalo aj výroku rozhodnutia, ktorým exekučný súd rozhodol o trovách exekúcie. V tomto prípade opäť Krajský súd okrem iného skonštatoval, že ak okresný súd uložil oprávnenému povinnosť uhradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie podľa § 203 ods. 1 EP, jeho rozhodnutie o tom, kto má trovy platiť je správne. Z odvolanie vyplýva, že oprávnený nesúhlasí s výrokom okresného súdu, ktorým bol zaviazaný uhradiť trovy súdnemu exekútorovi vzhľadom na to, že odmietol argumentáciu súdu o neprípustnosti exekúcie a jej zastavení. Oprávnený však nenapadol rozhodnutie súdu z hľadiska výšky trov exekúcie a ani z hľadiska osoby exekútora, ktorému bola náhrada trov exekúcie priznaná. Namietaný bol len samotný fakt, že má trovy exekúcie platiť oprávnený, pričom odvolací súd posúdil správnosť výroku vo vzťahu k otázke, či je vzhľadom na dôvody zastavenia exekúcie, aplikovať § 203 ods. 1 EP, pričom nepovažoval za dôvodné zaoberať sa aj výškou trov. Odvolací súd sa plne stotožnil s aplikáciou ustanovenia § 203 ods. 1 EP na daný prípad a rovnako tak ako okresný súd, dospel k záveru, že oprávnený procesne zavinil zastavenie exekúcie, keďže svojim konaním spôsobil, že notárska zápisnica, na základe ktorej navrhol vykonať exekúciu, nie je spôsobilým exekučným titulom.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd opätovne poukazuje na skutočnosť, že oprávnený ani raz v priebehu celej exekúcie od začatia exekučného konania, po dobu právoplatnosti uznesenia o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení, neurgoval resp. nijakým spôsobom nenamietal fakt, že o jeho návrhu na zmenu exekútora nebolo rozhodnuté. Okresný súd nemal dôvod rozhodovať o zmene súdneho exekútora, keďže prvotne bolo potrebné posúdiť exekučný titul a to vo vzťahu ku jeho spôsobilosti byť exekučným titulom s prihliadnutím na splnenie všetkých podmienok, za ktorých môže byť exekúcia vedená, resp. sa v exekúcii môže pokračovať.

Návrhom vedeným na Okresnom súde v Lučenci sp.zn. 10C/106/2012 (22Er/257/2004) sa žalobca domáhal od žalovaného zaplataenia majetkovej škody vo výške 175,- eur a zaplataenia nemajetkovej ujmy vo výške 608,52 eura.

Podľa § 3 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním, alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1, písm. a) bod. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak 1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní, alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 5 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 9 ods. 1 a 2 Zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánov verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánov verejnej moci, pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním, alebo iným pozbavením osobnej slobody , rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutí o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len " žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1, 2 Zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov , ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku, alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú výzvam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1 a 2, 3 Zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a porostredie v ktorom žije a pracuje
- b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti za ktorých k nej došlo
- c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote
- d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 44 ods. 7 Zák. č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "Exekučný poriadok") v znení účinnom od 01.septembra 2005 oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 44 ods. 8 Zák.č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "Exekučný poriadok") v znení účinnom od 01.decembra 2006 oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.

Podľa § 41 ods. 2 Zák.č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len "Exekučný poriadok") v znení účinnom do 31.08.2005, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade iných vykonateľných rozhodnutí, schválených zmierov, platobných výmerov, výkazov nedoplatkov a dohôd, ktorých súdnu exekúciu pripúšťa zákon. Podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

Podľa § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „ Exekučný poriadok), v znení účinnom do 31.08.2005 exekúciu súd zastaví, ak exekúciu vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

V zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a) bod. 3 Zák.č.514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Zákon č. 514/2003 Z.z. má oporu v čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky. Pri jeho aplikácii sa podporne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ktorý je v tomto ohľade všeobecným predpisom. Nárok na náhradu škody podľa zák.č. 514/2003 v znení neskorších predpisov sa zásadne uplatňujú na všeobecnom súde. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má povahu objektívnej zodpovednosti (bez zreteľa na zavinenie). Zákon nepozná žiaden liberačný dôvod na základe ktorého by sa bolo možné zbaviť tejto zodpovednosti.

Štát zodpovedá za škodu vzniknutú nesprávnym úradným postupom. Úradným postupom je postup orgánov štátu súvisiacich s výkonom štátnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je tiež príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti, nedošlo by ku škode. Nesprávny postup orgánu štátu musí byť teda vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Exekučné konanie, ako druhá samostatná fáza civilného procesu je upravená v Exekučnom poriadku. Nesprávnym úradným postupom je porušenie pravidiel upravených v Exekučnom poriadku, avšak štát zodpovedá za škodu len ak je daná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, teda, ak je doložené, že nebyť škodovej udalosti nedošlo by ku škode. Nesprávny postup súdu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

Súd poukazuje na tú skutočnosť, že aj v prípade, keď nebolo rozhodnuté o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30 dňovej lehote podľa § 44 ods. 7, § 44 ods. 8 Exekučného poriadku, samotné nedodržanie lehoty stanovenej v Exekučnom poriadku neznamena automatické prietahy v konaní. Exekučným titulom bola notárska zápisnica. Súd musel preskúmať notársku zápisnicu ako exekučný titul a keďže zistil, že notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom, súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil. Nakoľko neboli splnené podmienky na vedenie exekúcie a keďže súd po preskúmaní exekučného titulu zistil, že notárska zápisnica, ktorá má byť exekučným titulom v tomto exekučnom konaní, vznikla na základe neplatného plnomocenstva, súd exekúciu z úradnej moci v celosti vyhlásil za neprípustnú a zastavil, pričom sa ďalej nezaoberal zmenou súdneho exekútora. Keďže súd neskúmal návrh na zmenu súdneho exekútora a rovnako tak o ňom ani nerozhodoval (keď vedenie exekúcie bolo neprípustné), nie je možné, aby došlo k nesprávnemu úradnému postupu alebo prietahom zo strany súdu. Naopak súd v zmysle dodržania všetkých zákonných ustanovení o vedení exekúcie a po dôkladnom preskúmaní notárskej zápisnice, dospel k záveru, že je potrebné takto nezákonne vedenú exekúciu zastaviť. Dĺžka exekučného konania bola primeraná náročnosti veci. Súd považuje za potrebné uviesť, že všeobecný súd v konaní o náhrade škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní. Túto právomoc má iba predseda súdu, alebo Ústavný súd Slovenskej republiky.

Podľa názoru súdu žalobca mal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu (I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa Zák.č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd Slovenskej republiky na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy v konaní. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup svojho, alebo iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci, pri výkone verejnej moci musia byť splnené všetky tri podmienky uvedené v zákone č. 514/2003 Z.z. a to nezákonné rozhodnutie, resp. neprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Z uvedených zákonných ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení, alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípade nerozhodnutia o návrhu na zmenu súdneho exekútora namietaných žalobcom splnená. Predmetné rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Do pozornosti v tejto súvislosti súd dáva tú skutočnosť, že uznesenie, ktorým súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil, bolo potvrdené aj Krajským súdom v Banskej Bystrici. Otázkou správnosti postupu pri rozhodovaní v prípade zastavenia exekúcie preto taktiež nie je na mieste posudzovať. Ide o namietanie samotného rozhodnutia, preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca vo svojom žalobnom návrhu namieta prietahy v konaní, je potrebné poukázať na ustanovenie § 9 ods. 2 Zák.č. 514/2003 Z.z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., kde je explicitne uvedené z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní.

V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 Zák.č. 514/2003 Z.z. súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavovania sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým

sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Žalobca sa vo svojej žalobe domáha náhrady materiálnej škody vo výške istiny s príslušenstvom vymáhanej od povinného.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 Zák.č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody. Podľa názoru súdu žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje.

Na základe všetkých uvedených skutočností je súd toho názoru, že žalovaný nemôže niesť zodpovednosť a náhradať žalobcovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože žalobca nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody.

Žalobca zároveň zjavne opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu nie je preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytnúť jej náhrada v peniazoch.

Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

V tejto súvislosti nie je možné opomenúť povahu a predmet konaní, v ktorých malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti žalobcu a povedomí, ktoré je okolo žalobcu v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť žalobcu na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré žalobca inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu.

Žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu súlad postupu žalobcu s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujú ustanovenia § 17 ods. 3 Zák.č. 514/2003 Z.z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia žalobcu (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcu neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré žalobcovi mohol namietaný nesprávny úradný postup spôsobiť nemôže byť žalobcovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností má súd za to, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik, ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (spočívajúcim v tom, že nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora) a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle Zák.č. 514/2003 Z.z. žalobu, ako právne neopodstatnenú súd zamietol.

Súd dodáva, že judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany(účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Súd so zreteľom na to, že nie je splnená ani prvá podmienka na priznanie náhrady škody

(nesprávny úradný postup) nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými argumentmi žalobcu a dávať na každý jeden odpoveď v odôvodnení rozsudku.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p., účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa § 151 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak účastník v lehote podľa odseku 1 trovy nevyčísli, súd mu prizná náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia s výnimkou trov právneho zastúpenia; ak takému účastníkovi okrem trov právneho zastúpenia iné trovy zo spisu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania neprizná a v takom prípade súd nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Žalovaný bol v konaní úspešný. Trovy konania voči žalobcovi si nevyčísliť a zrejme žalovanému trovy konania nevznikli, pretože na termíny pojednávania sa zástupca žalovaného nedostavoval. Súd preto o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému ako úspešnému účastníkovi trovy nepriznal.

Žalovaný podaním zo dňa 26.02.2013, ktoré bolo tunajšiemu súdu doručené dňa 04.03.2013 podal návrh na spojenie vecí do jedného konania, alternatívne do 4 konaní, nakoľko vo všetkých vyššie uvedených veciach vystupujú totožní účastníci a veci spolu skutkovo súvisia.

Podľa § 112 ods. 1 O. s. p. v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkove spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Súd nespochybnuje, že žalobca podal na tunajší súd väčší počet žalôb o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pričom veci skutkovo súvisia a týkajú sa tých istých účastníkov. Do úvahy však súd zobral aj skutočnosť namietané žalobcom a špecifiká jednotlivých exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k žalobcom tvrdených pochybeniam, pričom súd zistil, že daná vec sa na spojenie s inými nehodí, a to s poukazom práve na špecifiká exekučného konania. Na základe uvedených skutočností súd návrh žalovaného na spojenie vecí zamietol.

Záverom súd dodáva, že žalobca žiadal o veci rozhodnúť najprv tzv. medzitýmny rozsudkom (§ 152 ods. 2 O. s. p.). K tomu súd uvádza, že ak súd uzná, že je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O. s. p., môže vydať medzitýmny rozsudok aj bez návrhu účastníka konania. Ak súd takémuto návrhu účastníka konania na vydanie medzitýmneho rozsudku nevyhoví, nevydáva o tom zvláštne rozhodnutie a s týmto návrhom sa ani nemusí vyporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

Poučenie:

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Lučenec, Dr.Herza 14, 984 37 Lučenec.

Podľa § 205 ods.2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej , možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam,

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vchádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 221 ods.1 súd rozhodnutie zruší, len ak:

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,

c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,

f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,

h) súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav,

i) sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo aj také dôvody neexistovali,

j) je odvolacím súdom schválený zmier.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.